

Besætninger, der saaledes ere angrebne, og hvor der altsaa har kunnet være Tale om Nedslagning, skal jeg sige, at skønsmæssigt beregnet er det 400,000 Kr. Jeg vil tro, at man er enig med mig i, at det er for kraftigt at gaa frem at slaa Besætninger til en saadan Værdi ned. Det maa vistnok erkendes, at ihvor rigtigt det end er under de Forhold, hvor denne Fremgangsmaade er bleven anvendt, lige saa betænkeligt maa det være, naar Sygdommen har antaget den Karakter, den har i Øjeblikket. Den Karakter siger jeg, men jeg skynder mig at tilføje, at vi dog ikke maa klage i Sammenligning med Forholdene andetsteds.

De Oplysninger, jeg kan give om Tilstandene i andre Lande, ere vel helt nye, men give dog et troværdigt Billede af Stillingen.

I Frankrig staa 34,000 Besætninger angrebne. I Holland har man været oppe ved 18,000. I Tyskland er der 37,000, hvoraf de 7,000 i Slesvig-Holsten. Overfor dette staa Danmark med sine noget over 20. Og naar man videre ser paa, at Lokalteterne for Tiden ere begrænsede til de to sydligste Sogne af Langeland, tre Enklaver paa Fyn og endelig den vestlige Del af Lolland, hvor der er angrebne Besætninger i nogle Sogne i Sønder og Nørre Herred, maa det erkendes, at det er for stærkt, naar det er sagt for nylig, vistnok ogsaa udenfor Landets Grænser, at Danmark hærges voldsomt af Mund- og Klovesyge. Jeg ønsker at understrege, at saadan er det ikke. Det er slemt nok det, vi have, og det er navnlig nok til at indskærpe Landbrugerne, at de skulle iagttage den allerstørste Forsigtighed, gøre mest muligt for at hindre Sygdommens Udbredelse.

Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) spurgte, om det var Meningen at holde op med Nedslagningen. Jeg har allerede nævnt Tilfælde af Nedslagning, siden vi principielt holdt op, saa det kunde i og for sig være Svar nok. Men jeg ønsker dog at sige efter den saaledes givne Anledning, at selvfølgelig ville vi bruge samme Fremgangsmaade under ligeartede Forhold, som vi have brugt før. Viser der sig et isoleret Tilfælde paa Sjælland eller i Jylland, gribes der til Nedslagning, naar ikke særlige Omstændigheder byde, at Ministeriet afholder sig fra at udstede Ordre i saa Henseende. Det ærede Medlem talte om ved Forsikring at imødegaa de Tab, der ved denne Sygdom forvoldes Landet og Landbruget. Jeg kan kun støtte den Betragtning, der dér er kommen frem. Det

ligger vel ikke særlig til mig at blande mig deri, det er Landbrugsorganisationernes Opgave at tage sig af de Sager, men naar Sagen er dragen frem her i Tinget, vil jeg dog sige: Skynd Dem at danne Forsikringsforeninger Landet over, helst for saa store Omraader som muligt. Ja, jeg kunde ønske, at man var enig i, at man gjorde det for det hele Landomraade under eet, hvis det er praktisk gennemførligt. Her er en Sag, som nok kan kaldes for en Landssag, det at sikre og værges sig mod denne Farsot, der kommer lumsk som en Tyv om Natten og angriber dér, hvor ingen har anet nogen Fare. Skønt jeg antager, at den Erstatning, der er ydet, hvor Nedslagning har fundet Sted, maa erkendes for at være rimelig, er der dog dette med Driftstab. Besætningen, som maaske er avlet frem gennem en halv Snæs Aar og er en fortrinlig Besætning, bliver slaaet ned og begravet, og saa skal man begynde forfra! Her er et Moment, der ikke lettelig lader sig erstatte med Hundreder eller efter Omstændighederne Tusinder af Kroner.

Jeg mente, at det var rigtigt at gøre Rede for dette Forhold, og det har jeg nu gjort. Det har taget nogen Tid, men jeg haaber, det ikke har været omsonst.

Maa jeg saa til Slutning omtale et Spørgsmaal, der strejfedes af det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), nemlig Spørgsmaalet om Subvention til Det forenede Dampskibsselskab. Som mere end tilstrækkeligt bekendt, er Bevillingen til Subvention til Det forenede Dampskibsselskabs Esbjerg—Englands-Route strøgen paa det foreliggende Finanslovsforslag, og jeg vil sige, at set som Pengespørgsmaal fra Landbrugets Standpunkt er der ingen Grund til at beklage det. Landbruget kan udmærket godt bære den Fragtforhøjelse, der maatte blive Følgen af, at denne Bevilling falder. Derom bør der ikke kunne tvistes eller være Strid. Men Forholdet er ikke ganske udtømt med at sige, at Landbruget nok selv kan bære den Fragt, som maa lægges paa Eksporten. Der kan indtræde det Forhold her, at Det forenede Dampskibsselskab, som nu har Befragtingen af Landbrugseksporten, ved at forhøje Fragten i det Øjemed at vinde Erstatning for Subventionsbeløbet kommer ud for en Konkurrence, som kan give Vanskeligheder. Vi have af og til set Konkurrenceforsøg paa denne Route. Det er ikke saa længe siden, det sidste fandt Sted, og vi saa da, at Selskaberne kæmpede ikke med Tilbud om bedre Materiel, men med nedadgaaende Fragttakster. Nu er det